

Octubre 2009

Valoració de “l’Acord govern i sindicats per a la funció pública en el marc del diàleg social 2010-2012”

El divendres 25 de setembre de 2009, el Ministeri d’Administracions Públiques (MAP) i els sindicats CCOO, UGT i CSIF van signar un acord que dibuixa la perspectiva de les retribucions dels empleats i les empleades públics de tot l’estat per al període 2010-2013. Aquest acord reflecteix altres compromisos que, a la pràctica, només serveixen per difuminar l’única intenció de l’acord, que és: limitar els increments salarials en l’àmbit de la funció pública, i posar-los com a exemple de referència i contenció salarial en el món laboral. Un altre cop es pretén compensar una part del dèficit públic a costa dels salaris, de la limitació de l’oferta pública d’ocupació, de la reducció de contractacions i del no cobriment de les substitucions de personal. Seguidament farem una valoració dels punts que considerem més negatius de l’acord, perquè de positius, més enllà de declaracions d’intencions per, diuen ells, millorar l’administració pública, no n’hem trobat cap.

Retribucions. Els sindicats signants es sotmeten a la decisió del govern.

Exercici	Contingut de l’acord	Plans de Pensions
2010	Pujada salarial de la massa salarial bruta del 0’3%.	Aportació d’un 0’3 de la massa salarial
2011	L’acord no concreta cap proposta sobre increments.	Aportació d’un 0’5 de la massa salarial
2012	L’acord no concreta cap proposta sobre increments. Preveu l’obligació, durant el primer trimestre, de fer efectiva la desviació que s’hagués pogut produir entre els increments del 2010 i el 2011 i la desviació respecte de la inflació real.	Aportació d’un 0’7 de la massa salarial
2013	Durant el primer trimestre l’administració farà efectiva la desviació produïda l’any 2012 entre l’increment i la inflació.	No especifica

Però resulta que la clàusula de revisió salarial estarà condicionada a uns factors determinats, que seran finalment els que es tindran en compte per decidir els increments salarials. Són: l’evolució pressupostària de l’increment de l’IPC; la previsió del creixement econòmic; la capacitat de finançament dels Pressupostos Generals de l’Estat; la valoració de l’augment de la productivitat de l’ocupació pública derivada d’accions o programes específics.

A efectes pràctics això suposa una pèrdua de poder adquisitiu pel 2010 (es preveu una inflació de l’1’5%) i la hipoteca dels salaris del 2011 i 2012, condicionada a una esperança de recuperació, que sempre serà parcial, pels anys 2012 i 2013. A part d’això l’acord permet al govern reduir llocs de treball a l’administració pública i substituir-los per empreses externes de serveis, fet que suposarà inevitablement un increment de la despesa pública, unes condicions de treball precàries i uns salaris de misèria pels seus treballadors/es i, per descomptat, uns grans beneficis per a les empreses.

Plans de pensions. Que el BBVA i La Caixa no pateixin.

En aquest apartat el govern i els sindicats ho tenen clar, ni cap estalvi econòmic ni cap voluntat perquè els diners serveixin per recuperar una part del poder adquisitiu. Aquestes aportacions als plans de pensions serveixen de molt poc a cada empleada i empleat públic, però conjuntament i ben invertits donen bons guanys a les empreses gestores i inversores, de les quals –com en el cas de l’empresa de pensions del BBVA- CCOO i UGT tenen el 15% de les accions.

Estabilització i oferta d’ocupació pública

L’acord repeteix el que ja es preveia a la disposició transitòria quarta de l’EBEP i que en dos anys i mig no ha servit per reduir la temporalitat. Ara s’introdueix la taxa de temporalitat màxima del 8%, però sense especificar si aquesta es refereix només als llocs de treball estructurals. I el que és més greu, si el límit del 8% s’aconseguirà a costa d’acomiadaments, de no realitzar noves contractacions o de no cobrir els llocs de treball vacants. En aquest sentit, els sindicats permeten al govern introduir una taxa per limitar la reposició d’efectius i reduir l’oferta pública d’ocupació, de la que només queden al marge els serveis essencials per a la ciutadania.

Jubilació parcial del personal funcionari

Els sindicats li tornen a concedir al govern un altre termini, en aquest cas un any, per “tramitar les adaptacions necessàries per a permetre l’accés a la jubilació parcial del personal al servei de les Administracions Públiques”. Això vol dir que ja portem més de dos anys i mig perduts i ara li donem un altre any de marge, serà l’últim?

Formació

Es torna a potenciar la formació continuada (cursos AFCAP), vinculant-la als processos d’avaluació que comporten, tant la carrera professional com el desenvolupament del lloc de treball. Aquests milers de milions d’euros, que ben gestionats podrien servir realment per millorar la formació dels empleats i les empleades públics i, per tant, millorar els serveis, han acabat sent una font imprescindible per al finançament dels sindicats que han signat l’acord.

Eleccions i drets sindicals

El Govern negociarà amb els signants de l’Acord canvis (sense especificar) en la normativa que regeix les eleccions sindicals. Per fer què? Això sí, “es potenciarà un adequat exercici i desenvolupament dels Drets Sindicals en les Administracions Públiques amb les Organitzacions Sindicals més representatives en el conjunt de les AAPP”. I les que no són tant representatives? Ja sabem la traducció: més subvencions, més alliberats i més hores sindicals, per després poder signar acords que perjudiquen els empleats i les empleades públics.

Resumint, com pot ser que CCOO, UGT i CSIF hagin signat aquest acord?

- ✓ Per guanyar més quota de poder sindical, mitjançant la creació d'òrgans centralitzats de negociació per a tot l'estat, en detriment d'aquelles opcions sindicals que poden qüestionar allò que signen i de la negociació que es pugui dur a terme a cada comunitat autònoma.
- ✓ Per incrementar els seus ingressos mitjançant la seva intervenció en la gestió de la formació continuada dels empleats i les empleades públics i en l'adopció de nous acords de drets sindicals.
- ✓ Per garantir que les empreses gestores de plans de pensions, de les que són accionistes o amb les que fan negocis, no perdin la seva injecció anual d'ingressos provinents de l'administració.
- ✓ Per intentar demostrar públicament que són uns sindicats responsables i solidaris, i així contribuir a la recuperació de l'economia capitalista que sembla que és l'única que ens pot treure de la crisi en la qual ens ha ficat. D'aquesta manera comencen la seva intervenció directa en la gran obra de teatre que han muntat per reformar el mercat laboral espanyol. Recordeu el "culebrón" que aquest estiu el govern espanyol, la CEOE, CCOO i UGT van escenificar en el marc del Diàleg Social.

I a Catalunya què?

Nosaltres creiem que l'Acord a Catalunya serà igual o pitjor, això sí, el redactaran en català perquè ningú s'emprenyi i diran que és fruit del seny català.

El CAU i la resta de sindicats de la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), denunciem públicament aquest Acord que afebleix les possibilitats de millora de les condicions de treball de les empleades i els empleats públics i que es converteix en un sostre per limitar la negociació col·lectiva. Si tú també creus que és un acord que perjudica els interessos dels empleats i les empleades públics i no millora els serveis que hem de donar a la ciutadania, expressa-ho públicament allà on et sigui possible.

Barcelona, 27 d'octubre de 2009

Col·lectius Assemblearis d'Universitats (CAU)
Secció Sindical de la UB